

Ο ΙΛΙΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ ΒΥΘΟΥΡΤ

πειά τὸ ψέμμα... Γρήγορα... δώσε μου γρήγορα τὸ γράμμα πού 'λαβες... ΜΑΡΘΑ.— Φελίξ! 'Αγάτη μου, ἐστὶ μὴ μιλᾷς ἔτσι; ΦΕΛΙΞ. (ὄλο καί π. ὁ ἀγγεμένος)... Δώσε μου γρήγορα αὐτὸ τὸ γράμμα. Δώσε μού τὸ ἀμέσως.

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΦΕΛΙΞ, 30 ἐτῶν.
ΜΑΡΘΑ, γυναίκα του, 26 ἐτῶν. ΑΝΝΑ, καμαριέρα του, 20 ἐτῶν.
(Σ' ἓνα μικρὸ σαλόνι. Ὁ Φελίξ παίζει πιάνο. Ἐξάρνα μπαίνει ἢ Ἄννα μ' ἓνα γράμμα στὸ χέρι).
ΑΝΝΑ.— Ὁ ταχυδρόμος ἔφερε ἓνα γράμμα.

ΤΟ ΥΠΟΠΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΦΕΛΙΞ.— Ἐίπε γιὰ μένα;
ΑΝΝΑ.— Ὁχι, κύριε, εἶπε γιὰ τὴν κυρία. Νόμωα ὅτι εἶπε ἐδῶ.
ΦΕΛΙΞ. (παίρνει τὸ γράμμα καὶ τὸ κιντίζει μὲ προσοχή).—
'Ἡ κυρία λαβαίνει συχνὰ γράμματα;
ΑΝΝΑ.— Ἀρκετὰ συχνὰ, εἶπε τώρα κάμποσος καιρὸς...
ΦΕΛΙΞ.— 'Α, ἔτσι;... Καὶ ποῦς τῆρος τὸ προτελευταῖο γράμμα;
ΑΝΝΑ.— 'Εδῶ καὶ τρεῖς ἡμέρες, κύριε.
ΦΕΛΙΞ.— Ἐρεῖς ἀπὸ πού ἔρχονταν αὐτὸ τὸ γράμμα;
ΑΝΝΑ.— Ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅπως ὄλα, κύριε.
ΦΕΛΙΞ.— Ποιὸν καλὰ, Ἄννα. Σὲ παρακαλῶ μὴ πεις στὴν κυρία σου πιότα. Νά, πάρε εἰκοσι φράγκα...
ΑΝΝΑ.— Εὐχαριστῶ, κύριε.
ΦΕΛΙΞ.— Καὶ δώσε γρήγορα τὸ γράμμα στὴν κυρία σου. (Ἡ Ἄννα παίρνει τὸ γράμμα καὶ φεύγει).
ΦΕΛΙΞ. (μόνος, ἀκουμπώντας τὸ γράμμα στὴν κυρία σου. Ἡ Ἄννα μπαίνει καὶ τὸν πιάνει...)
ΦΕΛΙΞ.— Δὲν τοῖμω νὰ τὸ πιστέψω... Ἡ Μάρθα λαβαίνει συχνὰ γράμματα ἀπὸ τὸ Παρίσι;... Μὰ ποῦς τῆς γράφει λοιπὸν;... Δὲν μπορεῖς ν' ἀναγνωρίσῃς τὸ γραμμὸν χαρακτῆρα τοῦ φακέλλου... Ποῦς τῆς γράφει, Θεέ μου; Ἐίπε καιρὸς τώρα πού τὴ βλέπω ποὺ σκεφτικὴ. Τὶ σκευλογίζεται, ἄραγε; Ὅταν τὴ ρωτῶ τί ἔχει, ταράζεται καὶ κωκινίζει. Γιατί; Τὶ ποὺ κωκίζει; Τὶ τῆς συμβαίνει; Ἐχει μυστικὰ ἀπὸ μένα, αὐτὴ ἢ ὅσα ὀρκίζεται ὅτι μὴ λατρεύει σάν Θεὸ τῆς; Ἐίμαι ζηλιάρης, πολὺ ζηλιάρης. Δὲν θέλω οὔτε νὰ χορεύη κἀν ἢ γυναίκα μου μὲ ξένους. Καὶ νὰ πού ἔχει ἀλληλογραφία μὲ κάποιον... Ὡ, εἶπε τρομερὸν!... Αὐτὴ δὲν ἔχει οὔτε γονεῖς, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλες. Μὲ πῶν ἀλληλογραφεῖ λοιπὸν; Μὲ πῶν;...

ΜΑΡΘΑ, (δακρῶντας).— Φελίξ... Μὰ γιατί κἀνεις ἔτσι, ἀγάτη μου; Τὶ φαντάζεσαι;
ΦΕΛΙΞ.— Δὲν φαντάζομαι... Καταλαβαίνω, μαντεύω, καὶ μαντεύω τί συμβαίνει...
ΜΑΡΘΑ.— Θεέ μου!... Εἶσαι σκληρὸς, Φελίξ, εἶσαι ἄδικος. Μὲ ὑποπτεύεις ἐμένα;... Ἐμένα;... Σὺ δὲν ὀρκίζομαι, φίλε μου, ὅτι ἢ ἐπιστολὴ αὐτὴ δὲν περιέχει τίποτε κακῶν...
ΦΕΛΙΞ.— Νά τὴν δώ... Θέλω νὰ τὴν δώ... Δώσε μού τὴν γρήγορα. Σὲ διατάζω. Ἄκου;...
ΜΑΡΘΑ.— Ὁχι, ὄχι, Φελίξ, μὴν ἐπιμένεις. Δὲν μπορῶ... δὲν θέλω νὰ σοῦ τὸ δώσω αὐτὸ τὸ γράμμα.
ΦΕΛΙΞ.— Τί εἶπες; Δὲν θέλεις νὰ μού τὸ δώσης αὐτὸ τὸ γράμμα; 'Α, ἔτσι λοιπὸν; Τότε θὰ σοῦ τὸ πάρω διὰ τῆς θίας. Ἄκουσες; (Σηκώνεται καὶ τὴν πλησιάζει ἀπειλητικὰ).
ΜΑΡΘΑ.— Στάσου, Φελίξ!... Ἄκουσε με... Τὸ ἀπαιτεῖς νὰ σοῦ τὸ δώσω αὐτὸ τὸ γράμμα; Σκέψου καλὰ... Σκέψου τὸ...
ΦΕΛΙΞ.— Μάλιστα, τὸ ἀπαιτῶ.
ΜΑΡΘΑ.— Καλὰ λοιπὸν. Νά, πάρε το. (Βγάζει τὸ γράμμα μέσα ἀπὸ τὸ κοράζο της καὶ τὸ δίνει, κλαίοντας).— Πάρε το, διδάσθε το, ἰκανοποιεῖς τὴν προέγγαί σου. Μὰ ἀφοῦ τὸ διαβάσεις, θυμήσου ὅτι ἐστὶν... ἐστὶν τὸ ἀπίστησε νὰ σοῦ τὸ δώσω.

(Μπαίνει ἡ Μάρθα).
ΜΑΡΘΑ.— Εἶς' ἐδῶ, Φελίξ; Γιατί δὲν μὲ εἰδοποιήσες νὰ ρθῶ νὰ σοῦ κάνω συντροφιά. Ἡ ἡλίπος θέλεις νὰ μείνεις μόνος; Γιατί δὲν μοῦ μιλᾷς, ἀγαπητέ μου;
ΦΕΛΙΞ.— Μάρθα... Πῆρες ἓνα γράμμα πρὸ ὀλίγου. Δὲν εἶν' ἔτσι;
ΜΑΡΘΑ, (ταραγμένη).— Ἐνα γράμμα;
ΦΕΛΙΞ.— Ναί. Ὁ ταχυδρόμος ἔφερε ἓνα γράμμα γιὰ σένα.
ΜΑΡΘΑ.— 'Α, ναί!... Μοῦ γράφει ἡ ράφτρα μου.
ΦΕΛΙΞ.— Ἡ ράφτρα σου; Περιεργοί!... Ἄγ δὲν κάνω λάθος, ἡ ράφτρα σου μένει στὴ λεωφόρο τῆς Ὁπερας. Τὸ γράμμα ὅμως πού σοῦ ἔφεραν πρὸ ὀλίγου εἶχε γραμματόσημο τῆς ὁδοῦ Τάμπλ.
ΜΑΡΘΑ.— Τὸ πρόσξες αὐτό; Κι' ὅμως δὲν ἔχει σημασία, Φελίξ. Μπορεῖ νὰ ἔοριξε ἡ ράφτρα μου τὸ γράμμα τῆς στὸ ταχυδρομεῖο μᾶς ἄλλης συνοικίας τοῦ Παρισιῦ.
ΦΕΛΙΞ.— ἴσως νάχω λάθος. Πάντως γιὰ κούταξε καλύτερα τὸ φακέλλο.
ΜΑΡΘΑ.— Θεέ μου!... Δὲν ξέρω τί ἔκανα αὐτὸ τὸ γράμμα...
ΦΕΛΙΞ.— Μὰ μόλις πρὸ ὀλίγου σοῦ τὸ ἔφεραν.
ΜΑΡΘΑ.— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἦταν τίποτα ἄξιο λόγου. Μοῦ ἔγραφε ἡ ράφτρα μου γιὰ τὸ διαδῶμα ἐνὸς ἐπανοφορίου.
ΦΕΛΙΞ. (μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῇ).— Μάρθα!... Φτάνουν

ΦΕΛΙΞ. (ἀνοίγει τὸ γράμμα καὶ τὸ διαβάσει): «Ἀγαπητὴ καὶ καλόκαρδη κυρία... (Κιντίζει ἄγρα τὴ Μάρθα).— Ἐτσι, ἔ... Ἀγαπητὴ καὶ καλόκαρδη κυρία!...» Ἀποστὴ!...
ΜΑΡΘΑ.— Φελίξ, σὲ παρακαλῶ, διάβασέ το πρῶτα, κ' ὕστερα μὲ κρίνεις.
ΦΕΛΙΞ. (ἐξακολουθεῖ τὸ διαβάσει): «Ἀγαπητὴ καὶ καλόκαρδη κυρία, σὰς εὐχαριστῶ μ' ὄλη μου τὴν καρδιά γιὰ τὸ ποσὸν πού μοῦ στείλατε. Εἰσάστε τόσο καλὴ! Χάρης σὲ σὰς, τὸ παιδί μου δὲν στερεῖται πειὰ τίποτα. Εἶστε ἓνας ἀγγελὸς καὶ παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ σὰς δῶν κἀθε εὐτυχία. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὴν ἐργασία πού προσπαθεῖτε νὰ μοῦ ὀρητε. Φιλὸ τὸ χέρι σας, κυρία...»

ΛΕΥΚΗ ΙΑΚΩΒΟΥ
(Ὁ Φελίξ ἀρτίζει νὰ πῶν τὸ γράμμα ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ σκύβει ταπεινωτικὰ τὸ κεφάλι του).

ΜΑΡΘΑ.— Λοιπὸν;... Γιατί δὲν μιλᾷς, Φελίξ;
ΦΕΛΙΞ.— Ὡ, Θεέ μου... Θεέ μου!... Εἶπε δυνατὸν;...
ΜΑΡΘΑ.— Γνωρίζεις αὐτὴ τὴν γυναίκα, Φελίξ; Δὲν σοῦ εἶπε δέξαι ἀγνωστο τ' ὄνομά τῆς; Λευκὴ Ἰακώβου... Τὴ γνωρίζεις;
ΦΕΛΙΞ. (συνταραγμένος).— Συχώρησέ με, Μάρθα... συχώρησέ με!
ΜΑΡΘΑ, (δακρῶντας).— Ἡ δυνατοκρῆμενὴ Λευκὴ!... Ἀφοῦ τὴν ἀποπλάνησες, τὴν ἐγκατέλειψες ὕστερα μ' ἓνα παιδί στὴν ἀγκαλιά γιὰ νὰ παντρευτῆς μ' ἐμένα. Ἐγὼ δὲν ἤξερα τίποτα γιὰ δὲν αὐτὰ. Τὰ ἔμαθα ὄλα μετὰ τὸ γάμο μου. Ἡ φτωχὴ κόρη ἀπελπισμένη ἀπὸ σένα, κατέφυγε σ' ἐμένα. Εἶπε τώρα ἓνας χρόνος πού τὴ συντηρῶ αὐτὴ καὶ τὸ παιδί τῆς, χωρὶς νὰ σοῦ πῶ τίποτα. Κι' ἐστὶν... ἐστὶν ὁ αἴτιος ὅλης τῆς συμφορᾶς, μ' ἔβρισες πρὸ ὀλίγου, μὲ εἶπες ἄπιστη!...
'Α Φελίξ... Φελίξ εἶσαι σκληρὸς!...
ΦΕΛΙΞ. (γονατίζει μπροστὰ στὴ Μάρθα καὶ φιλεῖ τὰ χέρια τῆς).— Συχώρησέ με, καλὴ μου, ἄγια μου Μάρθα, συχώρησέ με...
ΜΑΡΘΑ, (τὸν βοηθεῖ νὰ σηκωθῇ).— Ναί, Φελίξ, εἶσε συγχωρῶ. Σὲ συγχωρῶ γιατί σ' ἀγαπῶ... Σὲ συγχωρῶ γιὰ ὄλα... γιατί σ' ἀγαπῶ... Καλὴ μου Φελίξ, μὴν κλαῖς... Αὐτὴ εἶπε ἢ ζωῆ... Ἐλα στὴν ἀγκαλιά μου, καλὴ μου... Κι' ἄς μὴ ἔναμιλῆσουμε γιὰ τὰ περασμένα. Θά φροντίσω ἐγὼ γιὰ τὴ φτωχὴ νῆα καὶ τὸ παιδί τῆς, τὸ παιδί σου... Ἐγὼ, Φελίξ... Γιατί σ' ἀγαπῶ... σ' ἀγαπῶ!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ
— Ὅποιος κἀθετα μαργώνει κ' ὀποιος περπατεῖ μαζώνει
— Καλότμος πού ὑπόμεινε μ' ἄλλο πού παρατάθηκε.
— Ὅποιος μὲς στὸ μύλο μπταίνει, λερωμένος πάντα βγαίνει.
— Ὅποιος κοιμάται μὲ σκύλους, σηκώνεται μὲ ψύλλους.

«Φιγαρὸς» ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐπετροφή ἀπὸ ὄλα τὰ καφενεῖα καὶ τὰ περπτερα τοῦ Καρτεῖ Λατέν ἀπολύθη!... Ἀπὸ τὸ χαντάκιμα αὐτὸ ὁ Λακρονὰ ἔσωσε τὸ «Φιγαρὸς» μ' ἓνα ἄλλο τέχνασμα. Τὴν ἡμέρα πού γινόταν ἡ κηδεία τοῦ στρατηγικοῦ Φουᾶ, ἔγραψε ἓνα πομπάδες ἐκμηθῆνο ἄσφο καὶ τὸ φίλλο πούλῆθηκε σὲ διπλάσιο ἀριθμὸ μετὰ τῶν θαυμαστῶν τῶν δημοφιλῶς αὐτοῦ στρατηγικοῦ.
'Ο Λακρονὰ ἔπηρε κυρίως ἓνας ἀπ' τοὺς μανιωδεστέρους διβλοφίλους τοῦ κόσμου. Ἡ διβλοφίλαφικὲς ἐργασίες του ἦσαν μνημειοδεῖς. Ἡ διβλοφῆρη του πλουσία.
— Ἀγαθὸ, ἔλεγε, ἓνα σπάνιο βιβλίον, περισσότερον κ' ἀπὸ μιά ὥρα γινάσκω!...
'Ἐγραψε ἔπισης ἀρκετὰ φιλολογικὰ ἔργα καὶ ἀπέθανε δταν εἶχε κατακτησὴ τὴν δόξα καὶ εἶχε ἀναγνωρισθῆ παγκοσμίως.